

ROLANDAS GUSTAITIS
Vilniaus dailės akademija

Žemėlapis kelias: iš mūšio lauko į Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių biblioteką

Anotacija. Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekoje esantis 1804 m. Prūsijos karalystės žemėlapis išsiskiria rankraštiniu įrašu, nurodančiu, kad jis paimtas iš 1807 m. Frydlando mūšyje žuvusio rusų karininko. Jame esanti lenkų kariuomenės 12-ojo pėstininkų pulko vado, būsimo generolo Jano Veisenhofo (Jan Weyssenhoff, 1774–1848) proveniencija bei jo biografijos faktai leido nustatyti, kaip šis žemėlapis atsidūrė jo rinkinyje. Minėto generolo kolekcijos rinkinio paveldėtojo, literato Juzefo Veisenhofo (Józef Weyssenhoff, 1860–1932) laišakai Lietuvos MA bibliotekos įkūrėjui Tadeui Vrublevskui padėjo patikslinti šio žemėlapio, kaip ir nemažos dalies Veisenhofų knygų ir žemėlapių rinkinio, patekimo į T. Vrublevskio rinkinį (tuo pačiu ir į Biblioteką) aplinkybes. Pasakojimas apie šio išskirtinio žemėlapio istorinį kelią bus ir naujai kuriamame Lietuvos knygos ir mokslo minties muziejuje *Bibliopolis*.

Esminiai žodžiai: 1804 m. Prūsijos karalystės žemėlapis; Janas Veisenhofas; Juzefas Veisenhofas; Tadas Vrublevskis; Jūžintai.

Prieš porą dešimtmečių rinkdamas medžiagą *Kaišiadorių rajono gyvenviečių žinynui*, Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekos Retų spaudinių skyriuje peržiūrėjau kartografinį rinkinį. Dalis žemėlapių buvo panaudoti leidiniui. Tąkart dėmesį patraukė Prūsijos karalystės žemėlapis (spausdintas Niurnberge 1804 m., sudarytojas D. F. Sotzmannas) [1], kuris išsiskyrė įdomiu įrašu lenkų kalba: *Ta karta znaleziona przy Rossyiskim Shtabs officerze poległym na po-boiowiskem pod Friedland, dnia 14o Czerwca 1807*: (lie. *Šis žemėlapis rastas pas rusų štabo karininką, žuvusį mūšyje prie Frydlando birželio 14 dieną 1807*), po kuriuo yra dar vienas įrašas: *Weyssenhoff Putkownik Dowod[ca?] Putku 120 Piechoty* (lie. *Pulkininkas Weyssenhoff, 12 pėstininkų pulko vadas*). Pastaruoju metu daugiau pasidomėjus šiuo žemėlapiu, pavyko atsekti jo kilmės istoriją bei kelią iki Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekos – tuo ir norėčiau pasidalinti.

1807 m. birželio 14 d. Rytų Prūsijoje įvykusį Frydlando (Friedland) mūšį laimėjo Napoleono vadovaujama Prancūzijos ir jų sąjungininkų kariuomenė. Mūšis buvo kruvinas – buvo prieita iki gatvių kautynių Frydlando mieste. Rusų nuostoliai – keliolika tūkstančių žuvusiųjų (įvairių šaltinių duomenys skiriasi). Po mūšio Prancūzijos armija pasiekė Nemuno upę, o Rusijos imperatorius Aleksandras I paprašė paliaubų. Netrukus, po trijų savaičių, buvo pasirašyta ir Tilžės taikos sutartis. Tai rusų šaltiniai ir laiko svarbiausia Napoleono pergalės Frydlande pasekme (tuo pačiu sumenkindami rusų kariuomenės patirtus nuostolius). Rusijos karų istorijai šis mūšis svarbus tuo, kad jo dalyviai už parodytą didvyriškumą pirmąkart buvo apdovanoti „Karinio ordino pasižymėjimo ženklų“, vėliau pavadintu „Georgijaus kryžiumi“. Šiuo kariniu apdovanojimu (vienu iš pačių garsiausių Rusijoje) pirmasis buvo apdovanotas Frydlando mūšio dalyvis, Rusijos gvardijos kavalerijos pulko puskarininkis Jegoras Mitrochinas [9].

Frydlando mūšyje Napoleono pusėje dalyvavo ir lenkų kariniai daliniai, taip pat ir 12-asis pėstininkų pulkas, sudarytas 1806 metais. Šiame pulke 1807 m. tarnavo majoras Janas Veisenhofas (Jan Weysenhoff, 1774–1848) – būsimasis divizijos generolas, Napoleono karų, Kosčiuškos ir 1830–1831 m. sukilimų dalyvis. Metams praėjus po Frydlando mūšio (1808 m. liepos 29 d.), Veisenhofas buvo paskirtas 12-ojo pėstininkų pulko vadu, prieš tai (1808 m. sausio 1 d.) jis tapo aukščiausio Lenkijos karinio apdovanojimo – ordino „Virtuti militari“ kavalieriumi. Iš viso karinėje tarnyboje jis praleido 42 metus [5, 92, 97].

1904 m. išleistame „Generolo Jano Veisenhofo dienoraštyje“ [2] (apie jo leidėją Juzefą Veisenhofą kiek vėliau) keliuose puslapiuose aprašomas ir Frydlando mūšis. Mūšio pradžią generolas aprašė taip [2, 86–87]:

„Tuo metu [Napoleonas] įsakė artilerijai judėti su 60 patrankų, prisiartinti artimo šūvio atstumu ir atidengti ugnį. Tuo pačiu maršalams nurodė:

Eikite!

Nesunku nuspėti, kokį įspūdį padarė šis įžūlus judėjimas prieš armijai – armijai, užspaustai puslankyje, kurį sudarė Alnos upė ir malūnas su tvenkiniu, nesugebančiai nei manevruoti, nei judėti. Siaubinga prancūzų artilerijos ugnis, šaudanti į pėstininkus, kavaleriją, artileriją, beveik be tvarkos susigrūdusius uždaroje erdvėje, sukėlė siaubingus nuostolius, o juos pasiekę [Napoleono armijos] pėstininkai sukėlė sąmyšį. Čia mes jau pamatėme sutrikusį ir netvarkingai bėgantį priešą. Vienintelis tiltas per Alną į miestą nebuvo pakankamai pralaidus armijai atsitraukti, ji su visa amunicija metėsi atgal. Spaudžiamas mirtino ginklo, priešas jau nekreipė dėmesio į statų upės krantą: viskas buvo mesta, kur papulė, ir žuvo kartu su arkliais bei patrankomis neplačiuose, tačiau gilios tėkmės vandenyse.“ [2, 85]¹

Apie mūšio lauko vaizdą kitos dienos rytą:

„Naktį pailsėję, per visą rytą susitvarkę, mes pajutomė šviežio oro poreikį – juk likome gyvi. Visi išėjome prie Alnos krantų, pirmąkart laisvai žingsniuodami. Mūšio lauko vaizdas, nusėtas kūnais, sudaužytomis vežėčiomis ir t. t., mums nekėlė pasibjaurėjimo; atšiaurumas, įgytas ilgame kare, su savo kančiomis ir pavojais, nuslopino gailėsčio jausmą kareivio širdyje. Upė, kaip ir mūšio laukas, buvo užversta; jos viduryje, dugne, spindėjo patrankos.“

Tikėtina, kad šį žuvusio karininko krauju paženklintą (tai rodo rusvos dėmės) žemėlapi iš mūšio lauko pasiėmė pats generolas. Šioje vietoje reikėtų paminėti ir daugiau dalykų, atskleidžiančių svarbius jo gyvenimo momentus. J. Veisenhofas gimė 1774 m. balandžio 11 d. Andzelmuižos dvare Rėzeknės pavieta (dab. Latvija) – Latgaloje, kuri tuo metu priklausė Abiejų Tautų Respublikai. Jo tėvas, taip pat Janas, buvo žemės teismo teisėjas, o motina – Elena iš Romerių giminės. Veisenhofų giminė (herbas *Łabędź* – lie. „Gulbė“) kildinama iš Latgaloje XVII a. įsikūrusių vokiečių Weyssų. Žinoma, kad jis labai mėgo knygas, Samoklenskų dvare prie Liublino (įgytame 1824 m. iš Čartoryskių) turėjo didelę biblioteką, kurioje daug vietos užėmė knygos lenkų karo meno tema bei istorinės-politinės knygos, gražiai išleisti XVIII a. prancūzų autorių veikalai. Taip pat turėjo daug Napoleono epochos graviūrų. Jo namuose buvo dalis brolio Juzefo – Ketverių metų Seimo deputato – bibliotekos [5, 94, 104]. J. Veisenhofas mirė 1848 m. gegužės 19 d. savo dvare, palaidotas Kamionkos (netoli Liublino) parapijėje bažnyčioje esančioje šeimos koplyčioje. Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekoje saugoma nuotrauka², kurioje nufotografuotas dailininko Henriko Veisenhofo (1859–1922) plunksna perpieštas generolo portretas. Iš „Veisų-Veisenhofų giminės kronikoje“ esančių generolo atvaizdų aprašymų galima teigti, kad Henrikas perpiešė 1832–1833 m. Kostromoje (kai generolas po sukilimo buvo ištremtas į Sibirą) nežinomo totorių tautybės autoriaus aliejiniiais dažais nutapytą generolo portretą, kuriame jis vaizduojamas iki pusės, su uniforma ir ordiniais. Beje, dailininkas Henrikas – generolo

¹ Čia ir toliau vertė straipsnio autorius.

² Saugojimo šifras: LMAVB RSS Fg1-2036.

brolio Ksavero proanūkis. Tas portretas buvo padovanotas pačiam dailininkui, vėliau jį saugojo dailininko sūnus Janas [5, 106].

Atsakymas į klausimą, kaip šis žemėlapis atsidūrė Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekoje, slypi generolo giminaičio, minėto generolo dienoraščio leidėjo, žinomo lenkų rašytojo ir literatūros kritiko Juzefo Veisenhofo (Józef Weysenhoff, 1860–1932) gyvenimo vingiuose ir jo asmeniniuose ryšiuose su bibliofilu ir kolekcininku Tadu Vrublevskiu.

Juzefas Veisenhofas 1880 metais, dar mokydamasis universitete, įgijo Samoklenskų dvarą – savo testamentu dvarą jam užrašė generolo dukterė Helena. Juzefas, gyvendamas dvare, gerokai padidino biblioteką, kurios branduolį sudarė generolo knygų rinkinys, apimantis valdovo Stanislovo Augusto laikų lenkiškas istorines-politines knygas. 1890–1895 m. Juzefas iš Jokūbo Kazimiero Geištoro įsigijo iki 6000 tos pačios epochos spaudinių. Pradėti kaupti numizmatikos bei portretinių raižinių rinkiniai. 1907 m. Samoklenskų dvaras buvo parduotas. Didžioji bibliotekos dalis taip pat išparduota. Didelę dalį Stanislovo Augusto Poniatovskio epochos knygų įsigijo bibliofilas Janas Michalskis (1876–1950). Juzefas pasiliko tik 4 spintas su knygomis (iš viso jų būta 17). Numizmatikos ir graviūrų rinkiniai buvo parduoti [5, 120–121]. Dalį Juzefo ir Jano Veisenhofų bibliotekos įsigijo advokatas, kolekcininkas Tadas Stanislovas Vrublevskis (1858–1925), Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekos įkūrėjas.

Šios bibliotekos Rankraščių skyriuje saugomi du Juzefo Veisenhofo laišakai, 1908 ir 1911 m. rašyti T. Vrublevskui. Pirmajame laiške nuoširdžiai dėkojama už paramą, ieškant Vilniaus antikvariatuose savo giminės dokumentų, taip pat už padovanotus „du man labai brangius spaudinius, ypač man brangius“ [6, lap. 1–1v]. Antrajame laiške, rašytame 1911 m. rugsėjo 23 dieną, J. Veisenhofas rašo, kad mažindamas biblioteką, ketina parduoti daugelį retų knygų. Norėdamas išvengti antikvariatų tarpininkavimo, tas knygas pasiūlė įsigyti T. Vrublevskui ir pateikė jų sąrašą. Tai: 1) prancūzų leisto almanacho *Almanach de Gotha* 62-as numeris „nepaprasto retumo, visiškai nesutinkamas mūsų bibliotekose, netgi didžiausiose“ už 190 rublių; 2) knygas Napoleono Bonaparto ir jo epochos („Napoleoniana“) tema – apie 100 prancūzų autorių knygų rinkinį maždaug už 100 rublių; 3) Dogelio *Codex diplomaticus Regni Poloniae* 1, 4 ir 5 tomus, išleistus Vilniuje 1758–1764 metais. Knygos originaliais viršeliais, už jas paprašė 40 rublių. Taip pat paminėjo, kad dar turi daug vertingų istorinių lenkiškų knygų literatūros ir teisės temomis [6, lap. 2–3v]. Iš byloje esančio 1911 m. lapkričio 2 d. pakvitavimo matyti, kad leidinius (nors nėra nupirktų leidinių sąrašo) T. Vrublevskis įsigijo už 325 rublius [6, 4]. Ši informacija beveik atitinka leidinio apie Vrublevskių bibliotekos veiklą 1912–1931 m. laikotarpiu autorių paskelbtas žinias. Jie teigė, kad 1911 m. spalį T. Vrublevskis, tarpininkaujant Belinskiui, Varšuvoje už 365 rublius įsigijo dalį vertingų Juzefo Veisenhofo rinkinių: apie 100 tomų XVIII a. ir XIX a. pradžios lenkų dramaturgų kūrinių, 40 tomų polonistikos (daugiausia istorijos tema) rinkinį, 128 tomus Napoleonianos, Gotos almanachą (1821–1883 m.), tuo pačiu gavo dovanų generolo J. Veisenhofo surinktus 1819–1826 m. rankraštinius žemėlapius [3, 6]. Paskutinis sakinytis apie dovanotus žemėlapius greičiausiai ir patvirtina, kad aptariamasis žemėlapis buvo gautas dovanų kartu su kitais žemėlapiais (tiesa, jo išleidimo data – 1804 metai – netelpa į nurodytus chronologinius rėmus).

Abu Veisenhofai (generolas ir rašytojas) savo knygas žymėdavo nuosavybės ženklais. Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos interneto svetainės skyriuje „Proveniencijos“ yra nedidelis tekstas apie Juzefą Veisenhofą, prie kurio pateikiami jo bibliotekos knygų ženklinimo pavyzdžiai (nuotraukos) – rankraštiniis įrašas *JWeysenhoff* bei ekslibrisas su įrašu *Z ksiąg Józefa Weysenhoffa* [4]. Palyginus rankraštinį įrašą su antruoju žemėlapio *Weysenhoff Pułkownik Dowod[ca?] Pułku 120 Piechoty* įrašu, matyti, kad abiejų rašysena sutampa. Iš to galima daryti išvadą, kad generolas savo spaudinius žymėdavo rankraštiniu nuosavybės įrašu, o žemėlapyje

esantis įrašas su generolo pavarde ir yra proveniencija – priklausomybės jo asmeniniam rinkiniui ženklas. 12 pėstininkų pulko vadu Janas Veisenhofas buvo 1808–1813 metais, tai leidžia nustatyti priklausomybės įrašo atsiradimo laikotarpį. Tarp kitko, rašytojo Juzefo ekslibriso autorius, kaip matome iš apatiniame kairiajame ekslibriso kampe esančio įrašo, – žinomas lenkų grafikas, raizytojas ir tapytojas Ignacas Łopieński (1865–1941).

Juzefas iki pat gyvenimo pabaigos rinko istorinę medžiagą apie savo giminę, tačiau jos pats išleisti jau nespėjo: jo parašytą knygą „Veisų-Veisenhofų giminės kronika“ 1935 m. Vilniuje (praėjus trejiems metams po autoriaus mirties), išleido jo penkeriais metais jaunesnis brolis Valdemaras [5], paskutinis Jūžintų ir Tarnavos (dab. Rokiškio r.) dvarų savininkas.

Pradėjus rinkti medžiagą šiam straipsniui, vienos kelionės su Lietuvos kampanologų draugijos „Societas campanarum Lituaniae“ nariais teko apsilankyti Jūžintų bažnyčioje. Zakristijonas pakvietė aplankyti ir fundatorių kapus, esančius bažnyčios rūsyje. Vos tik įėjus į rūšį, buvau maloniai apstulbintas – virš įėjimo buvo užrašas vario lentelėje *Grob Rodzinny Weyszenhoffów* (lie. *Veisenhofų giminės kapas*). Tai paskatino daugiau pasidomėti Veisenhofų giminės sąsajomis su Lietuva.

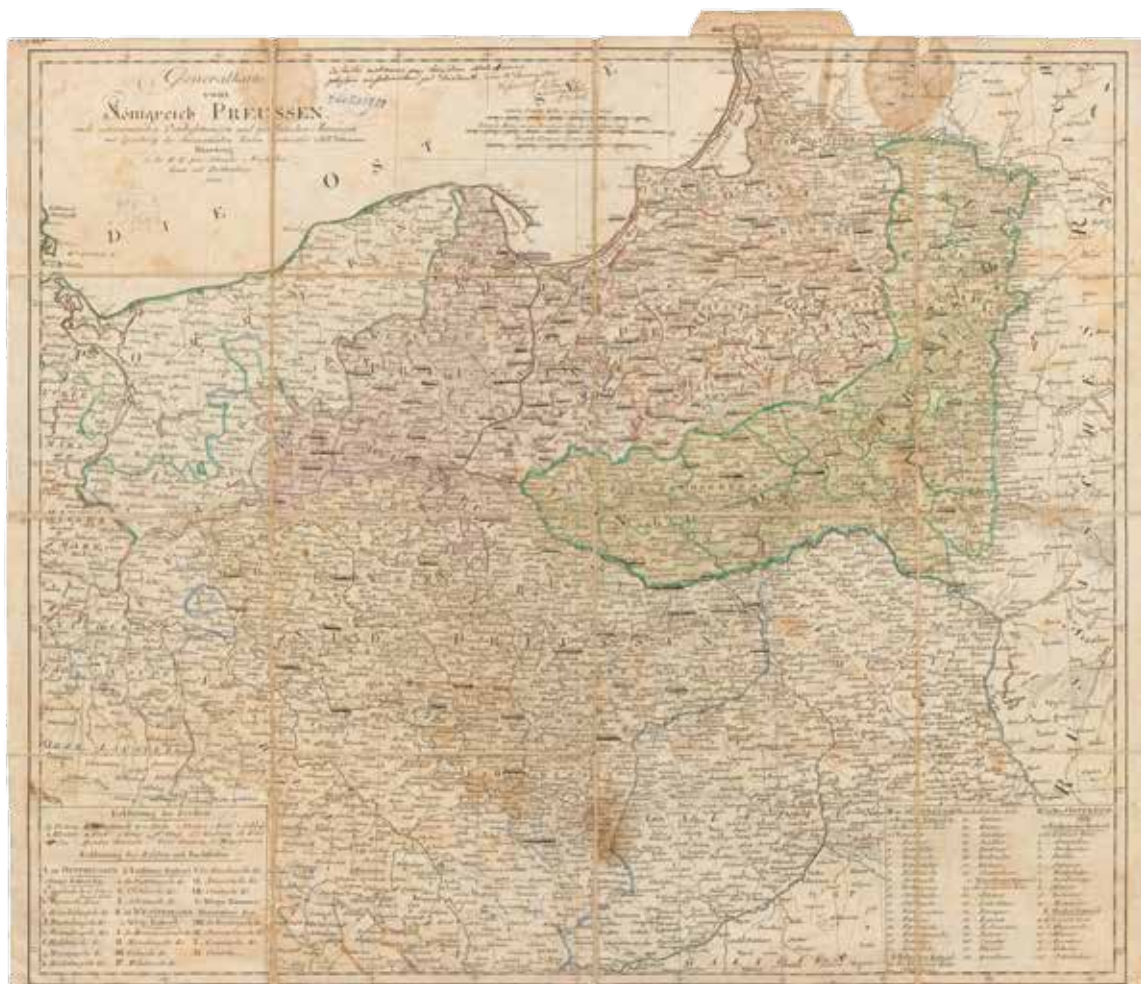
Livonijos sargybinio Mykolo Veisenhofo (apie 1680–1737) sūnūs Mykolas ir Janas davė pradžią dviem Veisenhofų šakoms: vyresniajai Mykolo ir jaunesniajai Jano. Janas turėjo 8 vaikus, vienas iš kurių buvo generolas Janas Veisenhofas. Su Lietuva daugiau susijusi vyresnioji, Mykolo, šaka. Būsimojo generolo dėdė (tėvo brolis) Livonijos pakamaris Mykolas (apie 1715–1789) buvo nemažų žemės valdų savininkas, kurios dar labiau padidėjo, kai 1768 m. jis antrą kartą susituokė su Teresa iš Duninų-Rajeckių, kuri kaip kraitį gavo Jūžintų dvarą [5, 59, 61]. Savo prisiminimuose generolas Janas rašė, kad jis, kiek paaugęs, dėdės Mykolo namuose Rybiniškių dvare (dab. Latvija) mokėsi kartu su dviem jo sūnumis, t. y. savo pusbroliais – Tadeušu ir Pranciškumi [2, 8–9]. Užaugęs Tadeušas tapo Rėzeknės, Pranciškus – Ukmergės maršalkomis. Jūžintai atiteko Pranciškui (1781–1855). Jis pasistatė dvaro rūmus, kuriuose apsigyveno. Iki Pirmojo pasaulinio karo Jūžintuose gyveno keturios kartos [5, 72].

Per antrąją santuoką įgytame Jūžintų dvare 1785–1790 m. Mykolas Veisenhofas pastatė vėlyvojo baroko Jūžintų bažnyčią (statyba užbaigta po jo mirties). Joje įrengė Veisenhofų šeimos laidojimo rūšį, kuriame pats pirmas ir buvo palaidotas; vėliau čia palaidotas ir jo sūnus Pranciškus [5, 65, 71]. Deja, dalies antkapinių lentų, taip pat ir šių dviejų asmenų, neišliko. Pagal išlikusias lentas matyti, kad čia palaidotos Pranciškaus žmonos (jis buvo vedęs 4 kartus) ir vaikai: pirmoji žmona Brigida iš Narbutų (mirė 1811 m.), trečioji žmona Petronėlė iš Paprockių (mirė 1833 m.) bei jų sūnus, Jūžintų ir Tarnavos dvarų savininkas Mykolas (1829–1866), susituokęs su antrąja žmona Emilija iš Narbutų gimęs sūnus Otonas (1815–1843). Taip pat palaidota ir ketvirtoji žmona Aleksandra iš Čižų [5, 74] (antkapinė lenta neišliko).

Taigi, Jūžintų bažnyčios rūsyje yra palaidotas rašytojo Juzefo Veisenhofo tėvas, Ukmergės maršalka Mykolas Veisenhofas (1829–1866), taip pat senelis Pranciškus (1781–1855) su žmonomis iš visų keturių santuokų (Brigida, Emilija, Petronėle ir Aleksandra) bei prosenelis Mykolas (apie 1715–1789), Jūžintų bažnyčios statytojas. Veisenhofų giminės palikuonys iki šiol gyvena Vokietijoje. 2018 m. šios giminės atstovas Johanas Veisenhofas su dukromis aplankė Jūžintų kraštą.

Pabaigai reikėtų paminėti, kad žymiausias J. Veisenhofo romanas yra „Sabalas ir panelė“ (pirmą kartą išleistas 1912 metais [8]), kuriam iliustracijas sukūrė minėtas pusbrolis, dailininkas Henrikas Veisenhofas. Romane įamžintos XX a. pradžios Jūžintų apylinkės, jų žmonės, tradicijos, minimos istorinės šio krašto vietos: Jūžintų bažnyčia, Gačionių, Salų ir Tarnavos dvarai. Pagal šį romaną pastatytas ir filmas. Lietuvos MA Vrublevskių bibliotekoje saugomos ir tuo pačiu skaitytojams prieinamos net septynios šio romano laidos – nuo pačios pirmosios, išleistos lenkų kalba 1912 metais, iki paskutiniosios – vertimo į lietuvių kalbą, išleisto 2006 metais [7].

Taigi, dabar Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekoje saugomas D. F. Sotzmanno sudarytas 1804 m Prūsijos karalystės žemėlapis egzempliorius su išlikusiomis kraujo dėmėmis iš 1807 m. birželio 14 dienos Frydlando mūšio – įdomus būsimo knygos muziejaus objektas.

1804 m. Prūsijos karalystės žemėlapis ir žemėlapio fragmentas su nuosavybės įrašu. LMAVB RSS K-874

Generolas Janas Veisenhofas
 (1774–1848): portreto fotoreprodukcija.
 LMAVB RSS Fg1-2036

ŠALTINIAI IR LITERATŪRA

1. *Generalkarte vom Königreich Preussen*. Entworfen v. D. F. Sotzmann. Nürnberg: Schneider u. Weiglische Kunst- und Buchhandlung, 1804. 59 x 69 cm. LMAVB RSS K-874.
2. *Pamiętnik generała Jana Weissenhoffa*. Wydał Józef Weissenhoff. Warszawa; Kraków: nakład Gebethnera i Wolffa, 1904. [6], 251, V p.
3. RYGIEL, Stefan, DRÈGE, Helena. *Biblijoteka im. Wróblewskich w Wilnie, 1912–1931*. Wilno: Biblijoteka im. Wróblewskich, 1934. 23 p.
4. Weysenhoff Juozapas. In: *Proveniencijos* [interaktyvus]. 2014-03-14 [žiūrėta 2021-05-07]. Interneto prieiga: <https://proveniencijos.lnb.lt/weysenhoff-juozapas/>.
5. WEYSSENHOFF, Józef. *Kronika rodziny Weyssów Weysenhoffów*. Zestawiona podług dokumentów przez Józefa Weysenhoffa. Wilno: nakładem W. Weysenhoffa, 1935. 202 p., [14] ilustr. lap.
6. WEYSSENHOFF, Józef. *Laiškai Taduvi Vrublevskiuvi*. Vilnius; Varšuva, 1908–1911. LMAVB RS F7-1455.
7. WEYSSENHOFF, Józef. *Sabalas ir panelė*. Vertė Artūras Juozas Girevičius. Vilnius: Vaga, 2006. 268, [3] p.
8. WEYSSENHOFF, Józef. *Soból i panna*: cykl myśliwski. Warszawa: Gebethner i Wolff, 1912. 379 p.
9. ЧЕРНЫШОВ, А. В. История Георгиевских наград. In: *Памяти героев Великой войны, 1914–1918* [interaktyvus] [žiūrėta 2021-05-10]. Interneto prieiga: <https://gwar.mil.ru/informations/awards/georgievskie-nagrady/>.

ROLANDAS GUSTAITIS

The road of a map: from a battlefield to the Wroblewski Library of the Lithuanian Academy of Sciences

Summary

A map of the Kingdom of Prussia entitled *Generalkarte vom Königreich Preussen* (Nürnberg, 1804) and held by the Wroblewski Library of the Lithuanian Academy of Sciences is notable for a handwritten inscription indicating that it was taken from a Russian officer killed in the Battle of Friedland in 1807. The provenance from the Colonel of the 12th Infantry Regiment of the Polish Army, the future General Jan Weysenhoff (1774–1848), and facts of the latter's biography made it possible to determine how this map came to his personal collection. The general, who was born and raised at the Andzelmuiža estate in the Rēzekne county (present-day Latvia) and spent most of his life in Poland at the Samoklęski estate near Lublin purchased in 1824 from the Czartoryskis, had an heir, the writer Józef Weysenhoff (1860–1932). The letters from the latter to the founder of the Wroblewski Library, Tadeusz Wróblewski, were of assistance in clarifying how this map and a considerable part of Weysenhoffs' collection of books and maps came to be in Wróblewski's personal library, which later became a public library. Those books in the holdings of the Wroblewski Library that were formerly owned by the Weysenhoffs can be identified by bookplates and handwritten inscriptions – the both Weysenhoffs, the General and the writer, marked their books with ownership marks. The history of the Weysenhoff family is also closely related to Lithuania. For several centuries (from 1768 to World War I) they had owned the Jūžintai (later, Tarnava) estate. The history of the 1804 map of Prussia will also be presented at Bibliopolis, the Museum of the Lithuanian Book and Scholarly Thought currently under development.

Keywords: map of the Kingdom of Prussia from 1804; Jan Weysenhoff; Józef Weysenhoff; Tadeusz Wróblewski; Jūžintai.

Įteikta 2021 m. gegužę